

[Kirsten Lee]

Og så ved jeg ikke, om der er noget, vi har misforstået, men er det ikke sådan, at Kristeligt Folkeparti har defineret, at disse penge skulle bruges i Kolding?

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Nu synes jeg ikke, vi skal gøre denne sag mere kompliceret, end den er. Hvis vi nærmere skal forklare, hvor pengene skal bruges, må jeg selvfølgelig sige, at de skal bruges dér, hvor der er nogle mennesker, som vil kunne løse denne opgave.

På Kofoeds Skole tager man sig af mange af disse grønlandere, som dermed har et tilholdssted i København. For visse vil det være en fordel at holde til i et lidt mindre samfund, og institutionen Quo Vadis vil have flere muligheder at tilbyde, dels i det, skal vi kalde det kollektiv, som den har drevet i Læssøegade i Kolding i 14 år, dels i en udslusningsejendom med lejligheder, den har inde midt i byen, hvor den sådan kan hjælpe folk lidt på vej ud af hjælpesystemet, dels i et skibsprojekt, som den kører med, og dels på en landbrugsejendom, som man vil erhverve oppe ved Hjallerup. Det er den landbrugsejendom, som oprindeligt har været drevet af en anden institution, der hedder Ananuit Arken, og det er dette navn, Ananuit Arken, der er kommet til at stå i det omdelte.

Så indviklet er det, men løsningsmulighederne er gode nok. Kofoeds Skole står som, skal vi sige garant for, at tingene går rigtigt til, og Quo Vadis er godkendt af Vejle Amt som socialpædagogisk behandlingsinstitution, så jeg tror, at alt skulle være i orden med hensyn til en løsning af denne sag på bedste måde.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg tror ikke, det vil være nogen overdrivelse, når jeg tillader mig at starte med at konstatere, at debatten om ændringsforslagene har været ganske udramatisk. Det er regeringen meget tilfreds med. Der kan være mange forklaringer på det. Jeg vil vælge at påstå, at det nok handler om, at der er mange, der er utilfredse med et eller andet, men generelt vurderet er der ingen, der er rigtig utilfreds med det hele. Det tror jeg er det, der på mange måder kommer til at stå tilbage efter debatten om ændringsforslagene.

Hr. Henning Rasmussen beskæftigede sig en hel del med forhandlingsformen forud for i

dag. Det skal jeg på nuværende tidspunkt ikke gå så meget i detaljer med, men hr. Henning Rasmussen sagde, at regeringen kun ville forhandle egne forslag og ikke var parat til at gå ind i en diskussion om Socialdemokratiets ændringsforslag, som ville øge udgifterne. Nu er det vel sådan i den slags forhandlinger, at det er klart, at regeringen, som har udspillet, også først og fremmest er interesseret i at få konstateret, hvad modparten i forhandlingerne egentlig er parat til at bære. Kan man komme nogen vegne i den forhandling, kan man normalt også finde løsninger på modpartens ønsker, i hvert fald på nogle af dem, men dertil kom vi aldrig, og det er jo sandheden om det.

Hvis vi ser på de tre af de fire klumper, som har spillet en stor rolle i forhandlingerne, nemlig sundhedsområdet, det sociale område og taksterne, er det åbenbart, at både CD, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet aktivt gik ind i den drøftelse, og derfor blev der også skabt et resultat.

Til gengæld gjorde Socialdemokratiet det på arbejdsministerens område, og det førte til et resultat, som jeg gerne vil sige at regeringen også er ganske godt tilfreds med, vurderet ud fra en almindelig politisk synsvinkel. Så nok om det.

Hvad de enkelte punkter angår, siger hr. Henning Rasmussen, at regeringen på medicinområdet bare vil lade avancer og priser være, som de er. Nej, det vil regeringen faktisk ikke, men der er forskellig opfattelse af midlerne. Regeringen tror ikke på, at man ved kontrol og regulering kan ændre på tingenes tilstand. Vi finder derimod, at det nye system, som der er blevet enighed med CD, Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet om, vil bidrage til at skabe betydelig større opmærksomhed om medicinpriserne i dette land, hvad der er meget væsentligt. Jeg tror, at vi kan være enige i, at der er behov for at nå frem til et lavere prisniveau på dette område, men vi tror, at det ny system er et betydelig bedre instrument.

Hvad angår kontanthjælpen og hjemmehjælpen, vil jeg kun komme med den generelle betragtning, at det i hvert fald ikke har skortet på opbakning fra kommunernes side til gennemførelse af disse forslag. Jeg har i den foregående periode haft lidt svært ved at forstå, at Socialdemokratiet ikke havde mod til at deltage i beslutningsprocessen, men der er – og gudskelov